

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **V. H.**
bytem X.
zastoupen advokátem JUDr. Ladislavem Hráčkem
se sídlem Cejl 72, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2019, č. j. KUZL-71914/2018, sp. zn. KUSP-71914/2018/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Luhačovice, odbor dopravy („městský úřad“) rozhodnutím ze dne 23. 11. 2017, č. j. MULU-18426/2017, sp. zn. 15123/2017/262/180 („první rozhodnutí městského úřadu“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Žalobce dne 5. 9. 2017 u kaple sv. Panny Marie Nanebevzetí v obci Biskupice na silnici č. II/490 ve směru jízdy od Luhačovic řídil nákladní motorové vozidlo P. B., bílé barvy,

RZ: X., pod vlivem alkoholu. Policie mu v časech 6:02 a 6:07 naměřila hodnoty ve výši 0,04 ‰ (po odečtení maximální možné chyby dechového analyzátoru ve výši 0,24 ‰). Za tento přestupek městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na šest měsíců.

2. Žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 28. 5. 2018, č. j. KUZL-1046/2018, sp. zn. KUSP-1046/2018/DOP/Mu, zrušil první rozhodnutí městského úřadu z procesních důvodů. Městský úřad totiž v protokolu o jednání ze dne 16. 10. 2017 uvedl, že nezjistil spolehlivě skutkový stav, protože obviněný s přestupkem nesouhlasí. Proto se zavázal ve věci nařídít další ústní jednání, na kterém vyslechne jako svědka policistu, který prováděl dechovou zkoušku. Přesto nakonec ve věci rozhodl, aniž by tak učinil. První rozhodnutí městského úřadu proto bylo pro žalobce překvapivé a žalovaný jej z toho důvodu zrušil a vrátil věc městskému úřadu k dalšímu řízení. Žalovaný předeslal, že pokud by městský úřad konání ústního jednání neavizoval, mohlo jeho první rozhodnutí minimálně po stránce přezkoumatelnosti obstát.
3. Městský úřad po ústním jednání konaném dne 30. 7. 2018 vydal rozhodnutí rozhodnutím ze dne 5. 9. 2018, č. j. MULU-15710/2018/26/MaS, sp. zn. 15123/2017/262/180 („rozhodnutí městského úřadu“) se stejným výrokem jako u prvního rozhodnutí městského úřadu. Jen snížil pokutu na 5.000 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2019, č. j. KUZL-71914/2018, sp. zn. KUSP-71914/2018/DOP/Mu („rozhodnutí žalovaného“) ovšem rozhodnutí městského úřadu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce vytýká správním orgánům, že by orientační vyšetření mělo zahrnovat všechna provedená měření. Každé z nich pak měly vyhodnocovat stejným způsobem, za stejných podmínek a podle stejných kritérií. První měření proběhlo v čase 6:00 bez náustku (naměřená hodnota 0,09 ‰). Tento způsob měření nezná metodika ani žádná jiná právní úprava. Druhé měření (naměřená hodnota 0,28 ‰) již proběhlo s náustkem v čase 6:02, tedy dvě minuty po předcházejícím měření. To odporuje metodice, podle které druhé měření může proběhnout až po pěti minutách. Policisté nedodrželi ani hygienické předpisy. Třetí měření pak proběhlo v čase 6:07 (naměřená hodnota 0,28 ‰). Na základě třetího měření mělo dojít ke čtvrtému měření v přípustné časové toleranci, aby se potvrdil výsledek druhého měření. Mezi prvním a tímto měřením je totiž rozdíl vyšší než 10 %. Žalobce nechápe, proč správní orgány první měření neberou v potaz. Z této zkoušky příslušná hlídka nevykázala výstup měření. Okolnost, že žalobce sám nepožádal o lékařské vyšetření při podpisu úředního záznamu, nehraje roli. Ostatně policisté na to žalobce neupozornili a nepoučili jej.
5. V úředním záznamu absentuje zmínka, že první měření proběhlo bez náustku. Žalobce vypověděl, že při orientačním vyšetření Policie použila dva rozdílné dechové analyzátory, což mohlo způsobit rozdíl, jaký se projevil mezi prvním a druhým měřením v neprospěch žalobce. Dechové analyzátory nelze při orientační zkoušce měnit. Pokud vznikly takové pochybnosti, měl je městský úřad či žalovaný odstranit. Při značně velkých rozdílech mezi jednotlivými měřeními, mohli policisté žalobce vyzvat k tomu, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření. Pokud pochybnost nešlo odstranit nelze, měly správní orgány aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch žalobce (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44).
6. Žalovaný se nevypořádal s námitkou na absentující znak zavinění ze spáchání přestupku. Žalobce se doznal k pití alkoholu předchozího dne. Do 17:00 vypil čtyři sklenice jedenáctistupňového pšlitolového piva. Městský úřad a žalovaný tomuto tvrzení neuvěřili. Žalobce v řízení odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, ze kterého plyne, že pokud měl obviněný přiměřené důvody se domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo,

Za správnost vyhotovení:

B. K.

již nemohl být alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu, nejednal zaviněně. Odpovědnost za tento přestupek by pak u něho nepřicházela v úvahu. Žalovaný se však s tímto judikátem nevypořádal, jen konstatoval, že tento právní názor je překonaný. Zamítl poté všechny procesní návrhy žalobce včetně návrhu na výslech svědků.

7. Žalobce pak poukazuje na povrchní výklad úředního záznamu porízeného hlídkou Policie dne 5. 9. 2017, který žalovaný i městský úřad vyhodnotili v podstatě tak, že podepsal-li obviněný tento záznam a neuvedl žádných námitek, bezvýhradně s ním souhlasil. Dodatečné námitky prostě nelze podat, jinak jsou to vždy námitky účelové a nehodnověrné. Správní orgány například s ohledem na výšku okna dodávky neprokázaly tvrzení policistů o zápachu alkoholu. Popisovaly také určitým způsobem jednání žalobce včetně jeho chůze, ačkoliv žalobce během kontroly nevystoupil z auta. Vše se píše tak, aby se žalobce dostal do pozice osoby, která požila alkohol.
8. Policisté navíc po dechové zkoušce žalobci nezakázali další řízení motorového vozidla až do vystřízlivění. Jen mu sdělili, aby „*zajel do nejbližší vesnice, tam se najedl a jel*“. O tomto poučení i o skutečnosti umožnění dalšího řízení není ve spise žádná zmínka. Policie by si takto nepočínala, pokud by si byla vědoma, že žalobce je pod vlivem alkoholu.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce jen opakuje odvolací námitky. První orientační dechová zkouška signalizovala přítomnost alkoholu v organismu žalobce. Vedla k nutnosti provést odborná měření s náustkem. Na místě silniční kontroly policisté opakovaně naměřili žalobci 0,28 ‰, což žalobce stvrdil svým podpisem a nežádal lékařské vyšetření. Žalovaný neshledal za potřebné předvolávat policisty, kteří prováděli měření, protože by oproti obsahu úředního záznamu nevypověděli nic jiného. Podklady pro vydání rozhodnutí tvoří jasný a ucelený řetězec přímých důkazů, které vinu žalobce prokazují bez jakýchkoliv pochybností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48). Žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal s námitkami poukazujícími na použití dvou dechových analyzátorů či nedostatku zavinění žalobce. Navrhuje proto žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce ve své replice na vyjádření žalovaného k žalobě uvedl, že podstatou věci je zásadní rozdílnost v právním a metodickém posouzení správnosti postupu hlídky při realizaci provádění orientační dechové zkoušky. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, je nepatřičný, protože řeší případ až čítankově jednoduchý co do skutkových zjištění. Nepoukazuje na rozdílnou právní interpretaci jednotlivých účastníků tohoto skutkového stavu, ale jen na tu skutečnost, zda tento zjištěný stav budí takové pochybnosti, že by správní orgán měl doplnit důkazní řízení o výslech policejní hlídky. V této věci však lze zjištěný skutkový stav hodnotit několika způsoby, což z hlediska zásad správního řízení není přípustné. Svědčí to o existenci důvodných pochybností ovlivnění žalobce alkoholem a nutnosti použít zásadu *in dubio pro reo* v jeho prospěch.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba **není důvodná**.
12. Žalobce podal žalobu včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“). Jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.). V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

Za správnost vyhotovení:
B. K.

orgánu. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, protože nebylo nezbytné a oba účastníci s tím souhlasili.

13. Jádrem věci lze v návaznosti na žalobní námitky rozdělit do právního posouzení dvou otázek: a) zákonnosti průběhu a práce s výsledky dechových zkoušek žalobce, b) existence zavinění žalobce za přestupek, který mu správní orgány kladou za vinu. Krajský soud nyní v tomto pořadí námitky žalobce vypořádá.

a) Zákonnost průběhu dechových zkoušek a práce s jejich výsledky

14. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) platí, že „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“ Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu dodává, že „správní orgán je povinen zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“
15. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, rozhodl, že „[v]ýsledek orientační dechové zkoušky je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a které je povinen hodnotit podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může na něm být založen závěr o vině. (...) Pokud výsledek orientační dechové zkoušky připouští s ohledem na jeho určitou nepřesnost důvodné pochybnosti o ovlivnění řidiče použitým alkoholem (§ 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích) či o stupni tohoto ovlivnění a tyto pochybnosti se nepodaří odstranit provedením dalších důkazů (§ 50 odst. 3 správního řádu), je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch obviněného.“
16. Krajský soud proto na základě těchto zákonných a judikatorních východisek musel posoudit, zda byl výsledek dechové zkoušky, na jejímž základě správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku, spolehlivý a jednoznačný. Zda nevykazoval určitou nepřesnost vyvolávající důvodné pochybnosti o ovlivnění žalobce alkoholem, který bylo třeba odstranit provedením dalších důkazů. A zda případná nemožnost jejich odstranění znamenala nutnost použít zásadu *in dubio pro reo* ve prospěch žalobce.
17. Ze správního spisu plynou následující skutečnosti: z úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před nebo během jízdy ze dne 11. 9. 2017 (č. j. KRPZ-95040-1/PR-2017-150513; „úřední záznam“) plyne, že se žalobce podrobil dechové zkoušce provedené certifikovaným dechovým analyzátozem typu Dräger 7510, výr. č. ARCK – 0177 („dechový analyzátor“). Úřední záznam uvádí, že v čase 6:02 dechový analyzátor naměřil žalobci hodnotu „028“ a stejnou hodnotu vykazoval u 1. opakované zkoušky. Druhá opakovaná zkouška neproběhla. Současně úřední záznam vedle výsledku první zkoušky uvádí ručně vepsaný údaj „orient. D2 06:00 – 0,09 ‰“, z čehož lze dovozovat, že v 6:00 proběhla orientační dechová zkouška s výsledkem 0,09 ‰. Z úředního záznamu pak plyne, že žalobce s výsledkem dechové zkoušky souhlasil. Žalobce také podle úředního záznamu přiznal, že předcházejícího dne v době od 15:00 do 17:00 požíval alkohol, konkrétně měl vypít čtyři jedenáctistupňová piva. Úřední záznam dále popisuje vlastnosti žalobce v době kontroly, mezi kterými zmiňuje nervozitu žalobce, zápach alkoholu a zarudlé oči, jinak ovšem nenápadnou náladu, koordinované pohyby, normální orientaci, jistý/normální postoj i chůzi, řeč i paměť, přiměřené oblečení a normální barvu kůže. Výzva k lékařskému vyšetření s následným odběrem biologických materiálů podle úředního záznamu nebyla nutná. Žalobce jej ani nevyžadoval. Policisté nezajistili žalobcův řidičský průkaz. Úřední záznam uvádí, že mu ani nezabránili v jízdě a v příslušné kolonce se píše: „řidič poučen“. Žalobce se pak k úřednímu záznamu nijak nevyjádřil a podepsal ho. K úřednímu záznamu je ve spise připnuta kopie a originál dokladu o dechové zkoušce z dechového analyzátoru,

který stvrzuje výsledky dechové zkoušky z časů 6:02 a 6:07 s naměřenou hodnotou 0,28 ‰. Nechybí na něm podpis žalobce.

18. Úřední záznam byl poté spolu s kalibračním protokol k dechovému analyzátoru a ověřovacím listem součástí oznámení o přestupku ze dne 7. 9. 2017, ve kterém policisté uvádí, že mu dne 5. 9. 2017 v časech 6:02 a 6:08 odbornými dechovými zkouškami naměřili hodnotu 0,28 ‰. Stejně skutkový děj popisuje i oznámení o zahájení řízení a předvolání žalobce k ústnímu jednání ze dne 20. 9. 2017. Během ústního jednání dne 16. 10. 2017 žalobce vypověděl, že si po seznámení se se spisem a provedením úředního záznamu k důkazu zvolí zástupce. Dodal, že s obsahem spisu nesouhlasí, protože se jednání uvedeného ve sdělení obvinění nedopustil. Žádné další úkony zatím nenavrhoval a chtěl se o tom poradit s právníkem. Zástupce žalobce poté písemně navrhl provedení výsledku policistů a kvůli minimálnímu výskytu obsahu zbytkového alkoholu v krvi a dalším polehčujícím okolnostem navrhl zproštění obvinění žalobce. Poté padlo první rozhodnutí městského úřadu, které žalovaný zrušil (viz body 1-2 výše).
19. Během ústního jednání konaného u městského úřadu dne 30. 7. 2018 žalobce uvedl, že po prvním měření dýchal do jiného přístroje. Navrhoval výslech svědků, se kterými večer před jízdou konzumoval alkohol. Namítal, že jej policejní hlídka řádně nepoučila a umožnila mu po kontrole odjet do nejbližší vesnice s pokynem, aby něco pojedl. Tvrdil, že může doložit potvrzení zaměstnavatele o pravidelném omývání ostříkovačů, přinejmenším u předního skla vozidla. Na výsledek zkoušky také mohlo mít vliv, že má u sebe vždy dva mobilní telefony. Žalobce trval také na výsledech kontrolujících policistů.
20. Následuje vydání rozhodnutí městského úřadu. Ten považoval za stěžejní důkaz výsledek odborného vyšetření měřenou dechovou zkouškou. Toto odborné vyšetření bylo provedeno dvěma měřeními dechovými zkouškami po pěti minutách. Prvotní zkouška byla pouze orientační a měla policistovi pouze sdělit, jestli u řidiče je alkohol či nikoliv. Městský úřad odkázal na Metodický pokyn Českého metrologického institutu s názvem „*Pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu*“ („Metodika“), podle kterého se vždy mohou konat maximálně čtyři zkoušky s povinnými pětiminutovými odstupy. Městský úřad zdůraznil, že policisté u žalobce provedli dvě dechové zkoušky s pozitivním výsledkem a časový odstup mezi těmito dvěma zkouškami dodrželi. Obě provedené zkoušky se rovnaly naměřenými hodnotami a odpovídaly Metodice. Po zohlednění maximální možné chyby analyzátoru ve výši 0,24 ‰ proto byla u žalobce prokázána minimální hladina alkoholu v krvi ve výši 0,04 ‰. Toto jednání naplňuje skutkovou podstatu přestupku, z jehož spáchání městský úřad žalobce viní. Městský úřad dodal, že po provedení dokazování spisem Policie, spisem správního orgánu, protokolu z ústních jednání a vyjádření žalobce i jeho zmocněnce neshledal žádné rozpory. Proto se rozhodl neprovádět další dokazování. Přestupek byl dostatečně zjištěný, zadokumentovaný a prokázaný. Městský úřad o něm neshledal žádných pochybností.
21. Žalobce se proti rozhodnutí městského úřadu odvolal. Napadal skutečnost, že městský úřad nebral v potaz zkoušku, během níž policisté naměřili žalobci 0,09 ‰ alkoholu. Vytýkal mu neprovedení dalších důkazů. Rozporoval průběh měření a další okolnosti kontroly. Dodával, že žalobce nenaplnil znak zavinění a odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96.
22. Žalovaný však ve svém rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce, upozorňuje na právní úpravu v zákoně č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek („zákon č. 65/2017 Sb.“). Právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu: orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření. Jinou srovnatelnou metodu zjišťování alkoholu v organismu řidiče právní úprava nepřipouští a ani nezná. Podle § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb. pak důkaz o ovlivnění alkoholem získaný orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem má stejnou důkazní hodnotu jako odborné lékařské vyšetření.

Za správnost vyhotovení:
B. K.

23. Žalovaný zdůrazňoval, že policisté provedli u obviněného dvě dechové zkoušky dechovým analyzátozem pod číslem zkoušky 52335. První dechová zkouška vykazala hodnotu 0,28‰ v čase 6:02 hodin a druhá dechová zkouška vykazala hodnotu rovněž 0,28‰ v čase 6:07 hodin. Obě dechové zkoušky byly provedeny v souladu s platnou Metodikou. Stěžejním důkazem o spáchání přestupku je výtisk z dechového analyzátoru dokumentující obě dechové zkoušky, který obviněný na místě silniční kontroly opatřil vlastnoručním podpisem. Z toho nevyplývá jiný závěr než ten, že obviněný byl při silniční kontrole s výsledky dechových zkoušek seznámen.
24. Žalovaný pak uznává, že úřední záznam obsahuje ručně vypsanou informaci, že před vlastním odborným měřením provedli policisté tzv. orientační zkoušku s výsledkem 0,09‰ v čase 6:00 hodin. Jiná dokumentace o výsledku této dechové zkoušky neexistuje. Podle žalobce měl správní orgán vzít v potaz i výsledek této dechové zkoušky. Mezi ní a v pořadí druhou zkouškou policisté nezachovali pravidla odstupu 5 minut a rozptylu maximálně do 10 %, jak ukládá Metodika. Žalovaný však zdůraznil, že z § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu plyne nulová tolerance alkoholu v silničním provozu. Policisté po první orientační zkoušce, která ukázala výsledek 0,09‰, logicky a zcela správně pojali podezření, že kontrolují řidiče, který řídil vozidlo po požití alkoholu. K jeho konzumaci se ostatně sám přiznal na místě silniční kontroly. Jakákoli hodnota nad 0,00 ‰ popírá princip nulové tolerance alkoholu při řízení motorového vozidla. Provedení dalších dechových zkoušek bylo nutností a povinností policistů. Správní orgán nepochybil ani tím, pokud nevzal v úvahu první předběžnou dechovou zkoušku, protože šlo o dechovou zkoušku, která pouze vyšetřujícím policistům signalizovala výskyt alkoholu v organismu kontrolovaného řidiče. Žalovanému bylo z úřední činnosti a bohaté rozhodovací praxe dobře známo, že šlo o dechovou zkoušku bez náustku, o které se nepožizuje kontrolní výtisk (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 65/2011-68). K tomu, aby policisté získali objektivní obraz o množství alkoholu v krvi kontrolovaného řidiče, museli provést v souladu se shora citovanou metodikou další dechové zkoušky, které přítomnost alkoholu v organismu kontrolovaného řidiče potvrdily.
25. Žalovaný dodal, že námitky žalobce poukazovaly na jeho nepochopení výkladu Metodiky při hodnocení dechových zkoušek. Vždy platí, že až následující dechová zkouška potvrzuje nebo naopak neguje zkoušku předcházející. I pokud by tedy odvolací orgán přijal za relevantní obhajobu obviněného, že měla být zohledněna i hodnota dechové zkoušky 0,09 ‰, aby v návaznosti na ní byla provedena s odstupem dvou minut dechová zkouška s výsledkem 0,28 ‰, nic to nemění na tom, že v pořadí třetí dechová zkouška provedená s odstupem 5 minut a rozptylem do 10 % verifikovala v pořadí druhou dechovou zkoušku jako správnou. Proto také správní orgán nemohl objektivně přihlížet k první dechové zkoušce, protože ta v souladu s metodikou skutečně provedena být nemohla. Konečný výsledek dechových zkoušek zůstává i tak konstantním a neměnným. Druhá i třetí dechová zkouška prokazují, že obviněný naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Tyto dechové zkoušky obviněný na výtisku z dechového analyzátoru podepsal. Protože další dechové zkoušky odpovídaly požadavkům metodiky, neměli policisté žádný důvod k tomu, aby obviněného vyzvaly k odbornému lékařskému vyšetření s odběrem krve. Policisté by se dopustili chyby, kdyby k opakované třetí dechové zkoušce nepřistoupili. Žalovaný poté ve svém rozhodnutí vyvrací i další námitky žalobce, které se týkají okolností měření dechovým analyzátozem.
26. Krajský soud pro přehlednost opakuje, že jeho úkolem je zejména posoudit, zda výsledky dechové zkoušky vykazují vlastnosti spolehlivosti a jednoznačnosti, a zda naopak nevedou k důvodným pochybnostem o ovlivnění žalobce alkoholem, které by si žádaly další dokazování.
27. Podle krajského soudu výsledky měření ovlivnění žalobce alkoholem spolehlivé byly. Krajský soud zejména odkazuje na vysvětlení v rozhodnutí žalovaného, které objasňuje právní pozadí hodnocení prováděných měření dechovým analyzátozem. Mohlo by se na první pohled zdát,

že jde o významnou nesrovnalost, pokud policisté nejprve „nanečisto“ naměřili žalobci 0,09 ‰, aby mu poté již „naostro“ naměřili hodnoty více než třikrát vyšší a shledali ho na základě těchto následných měření vinným ze spáchání přestupku. Krajský soud však považuje za adekvátní vysvětlení žalovaného, že z úřední činnosti dobře ví, že se v praxi prvotní dechová zkouška provádí bez náustku a nepožizuje se z ní kontrolní výtisk. Dokládá to i přílehlavým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 65/2011-68, ve kterém soud danému stěžovateli, který byl rovněž policistou a v rámci výkonu služby plnil úkoly u jednotky dopravních nehod a pořádkové policie, připomněl, že je u něj „na místě předpokládat, že mu muselo být známo, že pouhá orientační dechová zkouška přístrojem Dräger provedena bez náustku a bez možnosti záznamu o této zkoušce nemůže dostačovat k dostatečnému a objektivnímu zjištění, zda účastníci (...) nebyli pod vlivem alkoholu (...)“.

28. Policisté proto nepostupovali v rozporu se zákonem, pokud nejprve u žalobce provedli ryze zjišťovací měření, ze kterého nepožizovali kontrolní výtisk. Pokud by naměřili nulovou hodnotu, nevzniklo by jejich podezření o ovlivnění žalobce alkoholem a nepokračovali by dalším měření. Jelikož ale nulovou hodnotu nenaměřili, jednali naprosto správně, pokud přistoupili k měření, které bude se všemi nutnými náležitostmi použitelné v dalším přestupkovém řízení. Je třeba dodat, že žalobce tehdy nespороval naměřené hodnoty včetně původní naměřené hodnoty ve výši 0,09 ‰. Po něm tedy již následovala „ostrá“ dechová zkouška o dvou kolech, která plně odpovídala Metodice i zákonu č. 65/2017 Sb. Je nabíledni, že tato odborná zkouška se všemi náležitostmi již musela vykazovat přesnější výsledky než prvotní orientační zkouška. Tyto výsledky se pak – i po časovém odstupu vyžadovaném Metodikou shodovaly –, což zesiluje jejich důvěryhodnost. Policisté o zkoušce vyhotovili řádně připravený záznam, který obsahuje podpis příslušného policisty i žalobce. O spolehlivosti samotného dechového analyzátoru pak v řízení nevznikly žádné pochybnosti.
29. Za těchto okolností nemá krajský důvod pochybovat o tom, že výsledek dechové zkoušky, na jejímž základě správní orgány shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku, byl spolehlivý a jednoznačný. Nevykazoval žádnou nepřesnost, která by vyvolávala důvodné pochybnosti o ovlivnění žalobce alkoholem, který bylo třeba odstranit provedením dalších důkazů. Proto ani nebyla ve hře možnost jejich odstranění, která znamenala nutnost použít zásadu *in dubio pro reo* ve prospěch žalobce. Městský úřad i žalovaný mohli na základě dechové zkoušky dojít ke skutkovému závěru, k němuž dochází i krajský soud: žalobce v den a čas specifikovaný ve výroku rozhodnutí městského úřadu řídil určené vozidlo pod vlivem alkoholu.
30. Krajský soud pro úplnost dodává, že správní soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jak ustáleně judikuje Nejvyšší správní soud: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). S ohledem na právní názor, který krajský soud výše staví proti námitkám žalobce – tedy že výsledek dechové zkoušky, na jejímž základě správní orgány shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku, byl spolehlivý a jednoznačný –, proto již krajský soud nepovažuje za nutné adresně vypořádat jednotlivé dílčí námitky žalobce, které se týkají dalších okolností kontroly policie ze dne 5. 9. 2017 či informací obsažených v úředním záznamu apod. Pokud bylo postaveno najisto, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu, pak tyto námitky již míří mimo jádro věci.
31. Krajský soud proto shrnuje, že námitka žalobce poukazující na nezákonnost dechové zkoušky, na základě jejíchž výsledku správní orgány shledaly naplněnou objektivní stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) bod 1 ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, je nedůvodná.

b) Zavinění žalobce za přestupek

32. Žalobce dále namítá, že správní orgány neprokázaly naplnění subjektivní stránky přestupku, tj. jeho zavinění.
33. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupku a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Protože zákon ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu jinak nestanoví, postačuje k naplnění subjektivní stránky odpovědnosti za tento přestupek zavinění z nedbalosti. Podle § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je pak přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel (a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo (b) nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
34. Ze správního spisu plyne, že žalobce opakovaně uznal svoji domněnku, že v době řízení již nebyl pod vlivem alkoholu, který konzumoval večer před jízdou. Městský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil přestupku z vědomé nedbalosti, protože věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů se spoléhal, že tento zájem neporuší. Žalovaný se s tím ztotožnil. Žalobce však namítá, že když usednul za volant vozidla, tak nemohl předpokládat, že bude ještě pod vlivem alkoholu. Domníval se, že zahajuje jízdu bez alkoholu v organismu.
35. Krajský soud souhlasí se správními orgány, že v této věci jde o posouzení podmínek vědomé nedbalosti. Žalobce během kontroly v poměrně brzkých ranních hodinách určitě ještě nezapomněl, že předcházejícího večera vypil čtyři piva. Věděl tedy, že svým jednáním (řízením vozidla pod vlivem alkoholu pocházejícího z alkoholického nápoje) může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (objekt přestupku, jímž je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo). Zbývá proto posoudit, zda důvody, pro které žalobce spoléhal na to, že neporuší nebo neohrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené.
36. Žalobce se opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-100, podle kterého *„přiměřenost důvodů žalobce musela být založena na jeho úvaze, zejména o tom, kdy (s jakým časovým odstupem) před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně nebo s tím má potíže vedoucí k prodloužení doby odbourávání oproti obvyklým poměrům. Jestliže by žalobce pil alkoholické nápoje v natolik krátkou dobu před řízením vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době a s přihlédnutím k přípravným jemu známým nestandardním obtížím jeho těla s odbouráváním alkoholu, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo již alkohol odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené“*. V další části citovaného rozsudku zaujal Nejvyšší správní soud závěr, stanovisko, že *„pro závěr o zavinění žalobce je tedy nezbytné, aby bylo prokázáno, že neměl vzhledem k okolnostem přiměřené důvody pro závěr, že (již) alkohol v jeho krvi není“*.
37. Je však třeba upřesnit, že proti tomuto rozsudku sedmého senátu se poté vymezil pátý senát Nejvyššího správního soudu, který se podle § 17 odst. 1 s. ř. s. obrátil na rozšířený senát. Předmětem posouzení ovšem byla spíše otázka důkazních povinností obviněných z přestupku. Rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, konstatoval, že obviněný z přestupku není povinen se hájit, uvádět na svoji obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy. Dodal, že: *„posuzování vlivu alkoholu na vlastní organismus je otázkou skutkovou, její nesprávné vyřešení ústící v rozhodnutí řídit vozidlo však může přinést řidiči porušení*

Za správnost vyhotovení:

B. K.

citovaného zákažu, a tedy i odpovědnost za přestupek. Z hlediska zavinění mohou nastat zásadně několikere situace: buďto řidič ví, že je pod vlivem alkoholu, a přesto řídí vozidlo, pak o jeho odpovědnosti není pochyb, dokonce v její úmyslné formě. Nebo se řidič domnívá, že pod vlivem alkoholu není, protože žádný alkohol nepožil nebo sice s takovým časovým odstupem, že účinky alkoholu negativně ovlivňují schopnost řízení, již pominuly. Pak je otázkou, zda alkohol mohl požit nevědomě a přitom ani v okamžiku požívání ani později jeho účinky nepocíťoval, a myslil se tedy ve svém úsudku o požití, nebo zda usoudil, že důvody, pro něž učinil vlastní závěr o neovlivnění organismu alkoholem, jsou či nejsou přiměřené“. A pátý senát poté v dané věci rozhodl rozsudkem ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, na nějž odkazuje i žalovaný, a ve kterém uvedl, že „...pokud osoba požije alkohol a následně řídí motorové vozidlo, s nímž jede v silničním provozu, lze zpravidla vždy seznat zavinění minimálně ve formě nedbalosti nevědomě. Požije-li osoba skutečně alkohol (jak tomu v posuzovaném případě bylo), není na místě „rozumně“ spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn; hodlá-li po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo“.

38. Posledně citovanou větu lze plně aplikovat i v této věci. Žalobce večer před jízdou požíval alkohol. S ohledem na jeho výši při dechové zkoušce lze přitom důvodně pochybovat buď o jeho množství, nebo o času ukončení konzumace. Jestliže druhý den v ranních hodinách ovšem usedl za volant, nebylo u něj na místě „rozumně“ spoléhat, že alkohol z jeho organismu vymizel. Žalobce tedy ve smyslu § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky nespolehal na základě přiměřených důvodů, že neohrozí nebo neporuší zájem chráněný zákonem. Krajský soud považuje za vhodné zopakovat upozornění Nejvyššího správního z citovaného rozsudku ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77: „Hodlá-li tudíž osoba, která požila předchozího dne alkohol, řídit motorové vozidlo, a není si jista tím, zda je či není ještě pod vlivem alkoholu, měla by svoji způsobilost k řízení vozidla ověřit např. běžně dostupným testerem na alkohol.“
39. Krajský soud shrnuje, že námitky žalobce, podle kterých správní orgány neprokázaly naplnění znaku zavinění coby subjektivní stránky přestupku, nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. prosince 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.